

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737666352/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Noget kan, at I komme denne Nat, imorgen havde vi været afsted, Mutter, jeg og Ungerne! vi flyve Syd paa! ja, see kun paa mig! jeg er jo en gammel Ven fra Nil-Landet og det er Mutter med, hun har det i Hjertet mere end i Knæbbren. Hun troede altid, at Prindsessen nok hyttede sig; jeg og Ungerne have baaret Svanehammen herop –! naa, hvor jeg er glad! og hvor det er et Held, at jeg er her endnu; naar det gryer ad Dag trække vi afsted! stort Storke-Selskab! Vi flyve foran, flyv kun bag efter, saa tage I ikke feil af Veien; jeg og Ungerne skal ogsaa nok have et Øie med!«

»Og Lotus-Blomsten jeg skulde bringe!« sagde den ægyptiske Prindsesse, »den flyver i Svaneham ved min Side! mit Hjertes Blomst har jeg med, saaledes har det løst sig. Hjemad, hjemad!«

Men *Helga* sagde, at hun ikke kunde forlade det danske Land, før hun engang endnu havde seet sin Pleiemoder, den kjærlige Vikingefru. I *Helgas* Tanke gik op hver smuk Erindring, hvert kjærligt Ord, hver Taare, Pleiemoderen havde grædt og næsten var det i dette Øieblik, som om hun holdt meest af denne Moder.

»Ja, vi maae til Vikingegaarden!« sagde *Storkefader*, »der venter jo Mo'er og Ungerne! hvor ville de dreie Øine og lade Knæbbren gaae! ja, Mo'er siger nu ikke saa meget! kort og fyndig er hun, og saa mener hun det endnu bedre! jeg vil strax slaae en Skralde, at de kunne høre at vi komme!«

Og saa skraldede *Storkefader* med Næbbet og han og Svanerne fløj til Vikingsborg.

Derinde laae Alle endnu i dyb Søvn; først seent paa Natten var *Vikingefruen* kommen til Ro; hun laae i Angest for liden *Helga*, der nu i hele tre Døgn havde været forsvundet med den christne Præst; hun maatte have hjulpet ham bort, det var hendes Hest, der savnedes paa Stalden, ved hvilken Magt var alt Døtts bevirket. *Vikingefruen* tænkte paa de Underværker, der hørtes skete ved den hvide *Christ* og ved dem, som troede paa ham og fulgte ham. De vaxlende Tanker fik Skikkelse i Drømmens Liv, det forekom hende, at hun endnu sad vaagen, eftertænkende paa sin Seng, og udenfor rugede Mørket. Stormen kom, hun hørte Havets Rullen i Vest og Øst, fra Nordssjen og Kattegattets Vande; den uhyre Slange, som omspændte Jorden i Havdybet, rystede i Krampetrækninger; det var mod Gudernes Nat, *Ragnarok*, som Hedningfolket kaldte den yder-

4 hun ... Knæbbren] i k hun som ufødselsløs tilføjet med dyran.